

ἀλλεπλάλλλων αὐτοῦ μεταμορφώσεων, αἵτινες ἔτερπον, ἀλλ' ἅμα καὶ ἐθανάτου αὐτόν!

Ἄλλο παράδειγμα: Ἰδετε τὸν Ἰωάννην - Ἰάκωβον Ῥουσσῶ, ἓνα τῶν μεγίστων συγγραφέων καὶ τὸ δυστυχέστατον τῶν ὄντων, θεσπέσιον παράφρονα, συνταράζοντα τὸν κόσμον καὶ τὸν βίον του. Ἰδετε τὸν Μιραβῶ ἐκσφενδονῶντα τὸν ἐπαναστατικὸν κεραυνὸν, οὐτινος ἡ πρώτη ἔκρηξις πρῶτον αὐτὸν κατεκραύνωσε. Ἰδετε πάντας τούτους τοὺς ἐπαναστάτας Ἐμποδοκλεῖς, οἵτινες ἐβρίβησαν εἰς τὸ ἠφαιστεῖον, ἀλλ' ὅπως ἐξέλωσιν αὐτοῦ ἀποτεφρωμένοι. Θαυμάζετέ τους. ἂν ἔχετε τὴν γενναϊότητα, ἀλλὰ θέλετε νὰ ζήσητε; Μιμήθητε τὸν συνετὸν Φοντενέλλον.

.. R.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

«Κοιμᾷτ' ἀκόμα, κί' ἡ γιορτὴ, νομίζεις, τὸ προσμένει, Κλειστὸ τὸ καμαράκι του σὰ μπουμπουκάκι μένει,

Κοιμᾷτ' ἀκόμα.

Ἄλλὰ ὁ ἥλιος τὸ ἴθωρε ἀπὸ τῆς χαραμάδα
Καὶ λὲς τοῦ κάνει μ π ο ν χ μ ἄ φίνει μιά λαμπράδα
εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.

ἌΧρυσὸ ποτάμι ἀέριον τρεμουλιασμένο χύνει
Ἄπ' τὸ παραθυράκι του ὡς τῆς λευκῆς του κλίνης,
Χρυσὸ ποτάμι,
Ποῦ ἴσ' ἔφυνη καὶ τὸ ἴδῃ ἔς τὰ σκότη, θὰ τὸ πάρῃ
Γιὰ χάρισμα ποῦ ἄλλοτε κανεῖς μὲ τὴν χάρι
Δὲν ἦρθε νὰ τοῦ κάμῃ.

ἌΣτὸ δρόμο μύρια χωροπᾶ παιδιὰ μαζῆ περνοῦνε,
Καὶ παιγνιδάκι δειχνοῦνε καὶ λένε καὶ βροντοῦνε
Στὸ δρόμο μύρια.
Καὶ λάμπει μέσ' τὰ χρόνια τῶν ἡρώτων τοῦ Γενάρῃ,
ἌΣ' ἄν πεταλοῦδα πλουμιστῆ σὲ λουλουδιῶν κλωνάρι,
Γιορτὴ σὲ πανηγύρι.

ἌΕἶνε ἡ ὥρα ποῦ ἔφυνη γιὰτὶ κοιμᾷτ' ἀκόμα;
Τί ὄνειρο νὰ τὸ γελᾷ ἔς τὸ μαλακὸ του στῶμα;
ἌἮρθεν ἡ ὥρα.

Τί ὄνειρο τόσα πολλὰ νὰ τόφερε παιγνίδια,
ἌΟπου μ' ἔκεινα ἔχεσε τὴν μάννα του τὴν ἴδια,
Καὶ τὰ δικὰ της δῶρα;

ἌΠῶς δὲν ξυπνᾷε νὰ τὰ ἴδῃ, ξεφωνητὸ νὰ βγάλλῃ,
ἌΣ' ἄν τοῦ λᾶκι ἐμπροστὰ εἰς τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
Πῶς δὲν ξυπνᾷε!

ἌΕκείνο νὰ τὰ χαρετᾷ, νὰ τὰ φιλῇ θὰ τρέχῃ,
Κί' ἐμὲ ἡ καρδοῦλα κί' ἀπὸ μιά εὐχοῦλα της θὰ ἔχῃ
Γιὰ κείνο νὰ σκορπᾷ.

ἌΠοῦ νὰ τὸ ξέρῃ τί χαρὰς τοῦ ἔχω ἐτοιμάσει,
Τί προδατάκια, τί σηλαῖα, τί φωντωμένα δάση!
Ποῦ νὰ τὸ ξέρῃ!
— Θεέ μου, κάμε ν' ἀγαπᾷ τοῦ κόσμου σου τὰ κάλλη,
Γιατὶ μὲ τέτοιον ἔρωτα θὰ νὰ δοξάζῃ πάλι
Τὸ ἴδικό σου χέρι!

ἌἘκεῖ σιμά του ἄφησα τ' ὀλόχρυσο βιβλίον
Ποῦ λέει γιὰ τῆς πατρίδος του τ' ἀρχαῖο μεγαλετό,
ἌἘκεῖ σιμά του.

— Θεέ μου, κάμε ἄσβυστος ἀπ' τῆς στιγμῆς ἐκείνης
Τοῦ ἔθνους καὶ τῆς προκοπῆς ὁ ἔρωσ' ἂν ἀπομείνῃ
ἌΣ' τὸ νοῦ καὶ ἔς τῆς καρδιᾶς του.

ἌΘὰ τ' ἀγκαλιάσῃ τὸ μικρὸ ξυλένιο τ' ἀλογάκι,
Κί' ἐκείνη τὴν ἀπίστευτὴν χιρὰ, τὸ παλατάκι,
Θὰ τ' ἀγκαλιάσῃ.
— Θεέ μου, κάμε ὅλ' ἡ ζωὴ νὰ τοῦ φανῇ παλάτι,
Κί' ἀπὸ τῆς λάσπης τῆς μακροῦ ἔς τῆς ἀρετῆς τὸ ἄτι
Καθάλα νὰ περάσῃ.

ἌΚοιμᾷτ' ἀκόμα, κί' ἡ γιορτὴ, νομίζεις, τὸ προσμένει,
Κλειστὸ τὸ καμαράκι του σὰ μπουμπουκάκι μένει,
Κοιμᾷτ' ἀκόμα.

ἌἌλλὰ ὁ ἥλιος σὲ μικρῆ γλυστρῶντας χαραμάδα,
ἌΣ' ἄν χάρισμα πρωτοχρονιάς, ἀφίνει μιά λαμπράδα
εἰς τὸ μικρὸ του στόμα.»

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μέθυσος ἐπιστρέφει οἴκαδε καὶ μεταβαίνει
τρικλιζῶν εἰς τὴν κλίνην του.

ἌἩ σύζυγός του τὸν ἐκδύει, καὶ τὸν βοηθεῖ νὰ
κατακλιθῇ.

— Χρειάζεσαι τίποτε ἄλλο; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ὅχι, γιὰ τὴν ὥρα! μὰ ἄν διψᾷσω, κύτ-
ταξὲ νὰ μὲ ἔξυπνήσῃς!

*
**

ἌἩ κυρία Α * ἐκήδευε τὸν σύζυγόν της.

ἌἩ νεαρὰ χήρα ἐλύετο εἰς δάκρυα, ὡς ἦτο ἐπό-
μενον.

ἌΟ Ἀγαθόπουλος ἐπλησίασε νὰ τὴν παρηγο-
ρήσῃ.

— Ἐλᾶτε δὰ, κυρία, μὴν κλαῖτε τόσον, ὑπο-
μονή. Μία φορὰ σᾶς ἔπεθανεν ὁ ἄνδρας σας καὶ
ἄχαλάσατε τὸν κόσμον· μ' ἂν σᾶς ἀπέθνησκε συ-
χνότερα, δὲν μου λέτε, τί θὰ κάνατε;

*
**

Τὴν ἐπαύριον παραστάσεως:

— Πῶς σοῦ ἐφάνη ἡ κωμωδία τοῦ Μ; Μοῦ
εἶπαν πῶς εἶνε πολὺ ἀστεία.

— Ναι, ἐγελάσαμε πολὺ... εἰς τὰ διαλείμ-
ματα!

*
**

— Τί κατάστασις εἶν' αὐτῆ, Μικρία! Μέσα
ἔς τὸ γραφεῖό μου ἔπηγες κ' ἔφερες τὸν τενεκὲ τοῦ
λαδιοῦ;

— Μὴ θυμόνης, ἀφέντη, θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί·
ὁ τενεκὲς στάζει καὶ μοῦ καταλερῶνει κάτω τὴν
κουζίνα!

*
**

ἌΟ Μίμης εἶδε κύριόν τινα κλείοντα τὸν πύλον
του, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων κλάκ.

Πηγαίνει ἀμέσως, λαμβάνει τὸν ὑψηλὸν πύλον
τοῦ θείου καὶ τοῦ τὸν φέρει καμωμένον πῆττα.

— Τί κακὸ καπέλο ποῦ φορεῖς! μ' ἐβασάνισε
τόση ὥρα· τρεῖς φορὰς ἄκθησα πάνω καὶ πάλι
δὲν ἔμπόρεσα νὰ τὸ κλείσω καλά!